

Sosiaali- ja terveysministeriölle

Viite: Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi sosiaalihuoltolain 7 luvun 60 a ja 60 b §:n muuttamisesta

Valtakunnallinen sosiaalityön yliopistoverkosto Sosnet kiittää tilaisuudesta tulla kuulluksi sosiaali- ja terveysministeriössä laaditusta hallituksen esityksestä eduskunnalle laiksi sosiaalihuoltolain muuttamisesta.

Sosiaalihuollon koulutuksen vahvistamisen tarve

Esitetty laki sosiaalihuoltolain muuttamiseksi on sosiaalityön yliopistokoulutuksen näkökulmasta tärkeä ja kannatettava. Sosiaalihuoltolain muuttamista koskeva lakiesitys tarjoaa uudenlaiset edellytykset sosiaalihuollon yliopistolliselle koulutukselle ja tutkimusperustaisten työkäytäntöjen vahvistamiselle, joka on tärkeää sosiaali- ja terveydenhuollon uudistumisen ja myös integraation kannalta. Esitetty laki laajentaisi nykyisin vain terveydenhuoltoa koskevan valtion koulutuksen ja tutkimuksen korvausmenettelyn koskemaan myös sosiaalihuoltoa. Sosnet pitää tätä tervetulleena uudistuksena.

Lakiesityksen vaikutukset sosiaalityön yliopistolliseen perus- ja erikoistumiskoulutukseen sekä sosiaalihuollon palveluiden laatuun, vaikuttavuuteen ja asiakasturvallisuuteen ovat huomattavia. Sosiaalityön koulutusta ja tutkimusta koskevat valtion korvaukset ovat olennaisia, sillä sosiaalityön koulutus- ja tutkimustoiminnan vahvistuminen voi parantaa edellytyksiä vaikuttaviin palveluihin ja sosiaalityöhön sekä edistää sosiaalihuollon asiakkaiden oikeutta tutkimusperustaiseen sosiaalityöhön ja palvelutoimintaan.

Aiemmissa sote- ja maakuntauudistusta koskeneissa lausunnoissaan Sosnet on painottanut soteuudistukselle asetettujen tavoitteiden toteutumisen edellyttävän, että sosiaalihuollolle ja terveydenhuollolle luodaan lainsäädännöllä yhdenvertaiset rakenteet ja rahoitusjärjestelmät myös koulutuksessa ja tutkimuksessa. Sosnet on pitänyt myönteisenä, että eduskunnan käsiteltävänä oleva sotejärjestämislakia koskeva esitys laajentaa korvausmenettelyn sosiaalihuoltoon. Samalla on kuitenkin tärkeää, että säädökset tunnistavat sosiaalihuollon koulutuksen erityispiirteet.

Sosiaalityön peruskoulutus ja siihen sisältyvä käytännön opetus

Sosiaalityön yliopistollista koulutusta järjestetään Suomessa kuudessa yliopistossa. Koulutusvastuussa ovat Helsingin, Itä-Suomen, Jyväskylän, Lapin, Tampereen ja Turun yliopistot. Helsingin yliopisto ja sen alaisuudessa toimiva Svenska Social- och Kommunalhögskolan vastaavat yhdessä valtakunnallisesti ruotsinkielisestä sosiaalityön koulutuksesta. Pääkampusten ohella sosiaalityön koulutusta annetaan Porin yliopistokeskuksessa (Tampereen yliopisto) ja Kokkolan yliopistokeskuksessa (Jyväskylän yliopisto).

Opetus- ja kulttuuriministeriön koulutusvastuuasetuksen (1451/2014) mukaan sosiaalityön koulutusvastuu on kuudella aiemmin mainitulla yliopistolla. Asetuksen mukaan yliopistoilla on velvollisuus jär-

jestää sosiaalityön koulutusta alempaan ja ylempään korkeakoulututkintoon johtavana yhteiskuntatieteellisen koulutusalan koulutuksena.

Sosiaalityön koulutus on sosiaalihuollon ainoa yliopistotasoinen ammatinharjoittamisoikeuden tuottava koulutus. Suomessa sosiaalityön koulutusta on järjestetty yliopistokoulutuksena vuodesta 1928 lähtien, ja vuonna 1994 oppiaine itsenäistyi omaksi tieteenalaksi vakiintuen kokonaan pääainevastuiseksi maisterikoulutukseksi vuonna 1999 kuuteen yliopistoon, jotka edelleen ovat sosiaalityön koulutusvas-
tuussa. Sosiaalityön koulutuksen valtakunnallinen kehittäminen on ollut lähes kolmen vuosikymmenen ajan pitkäjänteistä, määrätietoista ja hyvin johdettua.

Suomalainen sosiaalityön koulutus on kansainvälisesti vertaillen huippuluokkaa. Sen kulmakivi on tie-
deperustainen opetus. Parin viimeisen vuosikymmenen aikana toteutettu maisteritasoinen ja pääai-
nevastuinen koulutus ovat olleet sosiaalityön koulutuksen kehittämisen näkökulmasta erinomaisia pe-
rusratkaisuja, jotka ovat mahdollistaneet sosiaalityön kannalta olennaiset teoreettiset, metodologiset ja
pedagogiset ratkaisut, opetuksen ja tutkimuksen kiinteään vuoropuhelun sekä ammattikäytäntöjen ope-
tuksen kehittämisen. Yhdessä nämä ainekset ovat luoneet edellytykset tiedeperustaisen sosiaalityön
ammattikäytännön kehittymiselle sekä koko tieteenalan ja sen empiirisen tutkimuksen vahvistumiselle.

Sosiaalityön koulutus järjestetään tutkintokoulutuksena yhteiskuntatieteellisellä koulutusosalalla. Koulu-
tuksen kokonaisuus koostuu yhteiskunta- tai valtiotieteiden kandidaatin ja maisterin tutkinnoista, joi-
den laajuus on 300 opintopistettä ja ohjeellinen suoritus aika yhteensä 5 vuotta. Kandidaatin ja maiste-
rin tutkintoihin sisältyy n. 200 opintopistettä sosiaalityön pääaineopintoja, joista noin 30 opintopistettä
sosiaalityön työelämäsuhteissa tapahtuvaa oppimista sekä siihen kiinteästi yhdistettyä teoriaperustaista
opetusta.

Sosiaalityön koulutusyksiköt ovat yhteisesti määritelleet sosiaalityön koulutuksen osaamistavoitteet (ks.
<https://www.sosnet.fi/loader.aspx?id=d922c5f8-38f2-4627-86aa-08ce5b22e838>). Sosiaalityön koulutus
on laaja ja osaamiskohteiltaan monitasoinen tieteellinen yleiskoulutus, joka johtaa myös lainmukaisen
ammattipätevyyden saavuttamiseen. Maisterin tutkinto tarjoaa välineet sosiaalitieteelliseen ymmärryk-
seen, yhteiskuntapolitiittiseen vaikuttamiseen, juridiseen ja ammattieettiseen osaamiseen sekä yksilö-,
perhe- ja yhteisölähtöisen asiakas- ja asiantuntijatyön menetelmiin. Osaamistavoitteet rakentuvat ku-
muloituvan oppimisen periaatteelle, jolloin opintojen edetessä opiskelija syventää osaamistaan lähtien
sosiaalityön perusasioista ja päätyen asiantuntijuutta syventäviin aihealueisiin.

Opiskelijoita otetaan yhteisvalintana keväisin järjestettävässä haussa pääsykoevalinnan sekä erillisvalin-
tana opintosuoritusten (korkeakoulututkinto ja avoimen yliopiston opinnot) perusteella. Sisäänotto
tapahtuu sosiaalityön oppiaineeseen, mutta Helsingin yliopistossa sosiaalitieteiden kandidaattiohjel-
maan valitut opiskelijat voivat valita sosiaalityön opintosuunnan ensimmäisen opintovuoden jälkeen.
Edellä mainittujen valintaväylien lisäksi ulkopuolisella erillisrahoituksella järjestettäviin kertaluonteisiin
maisterikoulutuksiin järjestetään kuhunkin erikseen opiskelijavalinta.

Sosiaalityön koulutuksen aloituspaikoissa ja valmistuneiden maistereiden määrässä on tapahtunut rei-
pasta kasvua. Oheisessa taulukossa on esitetty sosiaalityön tutkintokoulutuksen aloituspaikkojen ja
valmistuneiden maistereiden määrän kehitys valtakunnallisesti vuosina 2010–2017.

	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
Uudet aloituspaikat YTM/VTM sosiaalityö pääaineena	377	395	371	436	471	527	415	391
	207	198	240	290	334	319	348	334

Tutkinto-opiskelun lisäksi sosiaalityötä voi opiskella sivuaineena ja myös avoimessa yliopistossa.

Sosiaalityön koulutuksessa keskeisellä sijalla on tutkimusperustainen työelämysuhteissa tapahtuva oppiminen, käytännön opetus ja harjoittelut. Sosiaalityöntekijöiden kouluttaminen edellyttää työelämässä suoritettavien opintojaksojen toteuttamista, jonka vuoksi koulutukseen sisältyy lakisääteisesti käytännön harjoittelua (Valtioneuvoston asetus yliopistojen tutkinnoista ja erikoistumiskoulutuksista 794/2004, 15 §) samoin kuin muilla yliopistokoulutuksen aloilla, joilla opiskelijat saavat ammatillisen pätevyyden (lääkärit, psykologit ja opettajat). Yhteistyö sosiaalityön tieteenalan ja sosiaalihuollon toimipisteiden välillä on vakiintunutta, sillä toimintaa on kehitetty systemaattisesti jo pitkään.

Työelämysuhteissa tapahtuvalla oppimisella tarkoitetaan opetussuunnitelman mukaista opetusta, joka toteutuu käytännön kentällä, opetus- ja tutkimuskeskuksissa sekä seminaari-, simulaatio- ja luentotilanteissa, jotka kiinteästi liittyvät sosiaalityön ammatillisten taitojen opettamiseen. Opintojaksot ovat sidoksissa tieteellis-teoreettisen opetuksen kokonaisuuteen. Opetukseen osallistuvat yliopiston opettajat sekä käytännön työskentelyä ohjaavat laillistetut sosiaalityöntekijät. Tämän lisäksi sosiaalityöntekijät osallistuvat yliopistolla järjestettäviin seminaareihin sekä toimivat luennoitsijoina opetuksessa.

Työelämysuhteissa suoritettavia opintojaksoja sisältyy sekä kandidaatin että maisterin tutkintoon. Opintojaksot ovat yhteensä laajuudeltaan Sosnetin piirissä tehdyn, yliopistojen keskinäisen sopimuksen mukaan vähintään 30 opintopistettä, ja ne jakautuvat yliopistokohtaisesti eri tavoin perus-, aine-, ja syventäviin opintoihin. Opintojaksojen työmuodot, tavoitteet ja ajoittuminen vaihtelevat hieman yliopistoittain. Käytännön opinnot alkavat yleensä perusopinnoissa ensimmäisen vuosikurssin aikana, jolloin tutustutaan sosiaalityön käytäntöihin ja palvelujärjestelmään. Aineopintojen käytännönjaksoilla opiskellaan monipuolisesti sosiaalityöntekijän ammatillisia perusvalmiuksia ja osallistutaan sosiaalityön tekemiseen käytännönopetuspaikassa. Syventäviin opintoihin kuuluvassa käytännönopetuksessa ja harjoittelussa toimitaan itsenäisemmin. Opiskelija työskentelee kentällä kolmesta viiteen kuukautta tavoitteenaan laajentaa ja syventää osaamistaan asiakastyön ohella hallintoon, tutkimukseen ja kehittämiseen.

Sosiaalityön koulutuksen aloituspaikkojen lisäykset ovat tuoneet käytännön opetuksen toteutukseen lisähaasteita. Samalla kuntien tiukentunut talous sekä sosiaalityöntekijöiden kuormittunut työtilanne ovat rajoittaneet mahdollisuuksia uusiin käytännönopetuspaikkoihin. Yliopistoilla onkin ollut merkittäviä vaikeuksia käytännön opetuksen ja sitä tukevan koulutuksen järjestämisessä yliopistojen nykyisessä rahoitusjärjestelmässä ja kuntien tilanteessa.

Yliopistojen rahoitusjärjestelmä ei ota huomioon sosiaalityön koulutuksen erityisvaatimuksia. Sosiaalityö on yksi oppiaine yhteiskuntatieteellisen alan kokonaisuudessa, jossa muiden oppiaineiden ammatilliset käytäntösidokset ovat etäiset. Sosiaalityön käytännönopetus poikkeaa muiden akateemisten ammattialojen, kuten lääkäreiden ja luokanopettajien koulutuksista siinä, ettei sille ole vakiinnutettu toimivaa rahoitusjärjestelmää. Esimerkiksi luokanopettajakoulutukseen on organisoitu opetuslakohtainen didaktiikan opettajien järjestelmä, harjoittelukoulut sekä erilliset määrärahat kunnissa tapahtuvan opetusharjoittelun toteuttamiseen. Vastaavasti lääkärikoulutuksen kliininen opetus on ollut valtion rahoituksen piirissä.

Sosiaalityön yliopistokoulutuksen resurssit käytännön harjoittelujen toteuttamiseen eroavat merkittävästi edellä mainituista aloista. Yliopistojen sosiaalityön koulutukselle kertyy kustannuksia yliopistojen opettajien palkkojen ohella kunnille ja ohjaajina toimiville sosiaalityöntekijöille maksettavista korvauksista sekä sosiaalityöntekijöille maksettavista luentopalkkioista ja matkakuluista. Lisäksi yliopistot järjestävät käytännön opetuksen ohjaajakoulutuksia täydennyskoulutuksina. Sosiaalityön koulutusyksiköt

rahoittavat kulut tuntiopetusrahoistaan, jotka neuvotellaan tavallisesti vuosittain. Tämä aiheuttaa pulmia jaettaessa voimavarat eri yhteiskuntatieteellisten oppiaineiden kesken. Järjestely on myös varsin haavoittuvainen ollessaan riippuvainen vuosittaisista neuvotteluista yliopiston sisällä.

Tähän saakka yliopistot ovat maksaneet sosiaalityön peruskoulutuksen käytännön opetuksesta aiheutuvat kustannukset harjoittelupaikoille ja opiskelijoiden ohjaajina toimiville sosiaalityöntekijöille. Käytännöt ovat olleet kirjavia, sillä yliopistoissa palkkiot ovat olleet erisuuruisia ja täysin alimitoitettuja käytännön opetuksen merkitykseen ja ohjaajien vastuuseen ja työpanokseen nähden. Jatkossa koulutuskorvausten tulisi olla riittäviä kattamaan käytännön opetuksesta harjoittelupaikoille ja yliopistoille aiheutuvat kustannukset.

Sosiaalityön erikoistumiskoulutus

Valtakunnallinen sosiaalityön yliopistoverkosto Sosnet järjesti sosiaalityön erikoistumiskoulutusta vuodesta 2000 vuoteen 2016 saakka ammatillisena lisensiaatintutkintokoulutuksena. Korkeakoulujen lainsäädäntöön vuonna 2015 tehtyjen muutosten jälkeen erikoissosiaalityöntekijän koulutusta on järjestetty uusimuotoisena erikoistumiskoulutuksen.

Nykyiset erikoistumiskoulutukset ovat korkeakoulututkinnon jälkeen suoritettavia, jo työelämässä toimineille suunnattuja ammatillista kehittymistä ja erikoistumista edistäviä pitkäkestoisia koulutuksia, joilla vastataan korkeakoulujen ja työelämän yhdessä määrittämiin työelämän osaamistarpeisiin. Korkeakoulujen koulutusjärjestelmässä erikoistumiskoulutukset sijoittuvat tutkintokoulutuksen ja täydennyskoulutuksen rinnalle omaksi koulutusmuodokseen.

Erikoissosiaalityöntekijän koulutusta järjestetään sosiaalityön koulutusvastuuyliopistojen yhteistyönä osana Valtakunnallisen sosiaalityön yliopistoverkosto Sosnetin toimintaa. Erikoistumiskoulutuksen laajuus on 70 opintopistettä. Erikoistumiskoulutuksen kohderyhmänä ovat henkilöt, joilla on oikeus harjoittaa sosiaalityöntekijän ammattia Suomessa sen mukaisesti, kuin sosiaalihuollon ammattihenkilöistä annetun lain (817/2015) 7 §:ssä määritellään ja joilla on työkokemusta sosiaalityön tehtävistä.

Erikoistumiskoulutuksen suoritettuaan sosiaalityöntekijä kykenee aiempaan työkokemukseen perustuen toimimaan vaativissa asiantuntijatehtävissä valitulla sosiaalityön erikoisalalla. Erikoissosiaalityöntekijä hallitsee tehtävässä vaadittavan tieteellis-ammattillisen erikoisosaamisen ja pystyy käyttämään tieteellistä tutkimustietoa erikoisalansa ammatillisten käytäntöjen analysoinnissa, arvioinnissa ja kehittämisessä. Lisäksi koulutuksessa vahvistetaan taitoa toimia asiantuntijana yhteisöissä ja -verkostoissa.

Erikoissosiaalityöntekijän koulutuksen (70 op) erikoisalalat ovat 1) hyvinvointipalvelut, 2) kuntouttava sosiaalityö, 3) lapsi-, nuoriso- ja perhesosiaalityö ja 4) rakenteellinen sosiaalityö. Erikoistumiskoulutuksen valmistelu on perustunut laajaan työelämätarpeiden selvittämiseen. Koulutuksen erikoisaloja suunniteltaessa tavoitteena oli muodostaa sosiaalityön vaativan erikoisosaamisen painoalat, jotka ovat suhteellisen pysyviä ja pitkäaikaisia mutta jotka myös profiloisivat sosiaalityötä tulevaisuudessa. Valmistelussa oli tarpeen myös huomioida, että erikoistumisalalat perustuvat yhteiskunnallisen tarpeen ja työelämän tunnistamien osaamistarpeiden ohella keskeisesti myös yliopistoissa tehtävälle tutkimukselle ja tutkimuksen painoaloille.

Erikoissosiaalityöntekijän koulutukseen sisältyy 10 op laajuinen lopputyö. Koulutus on mahdollista suorittaa noin 2,5 vuodessa työn ohessa. Koulutus sisältää 16–20 lähiopetuspäivää, verkko-opintoja, etätehtäviä, itsenäistä ja ryhmätyöskentelyä sekä työpaikoilla toteutettavia kehittämis- ja tutkimustehtäviä. Ensimmäiset opiskelijavalinnat tehtiin vuosina 2016–2017 ja vuonna 2018 on toteutettu toisen koulu-

tusryhmän opiskelijavalinnat Lapsi-, nuoriso- ja perhesosiaalityön ja Rakenteellisen sosiaalityön erikoisaloilla.

Erikoistumiskoulutus on osallistujille maksullista. Erikoissosiaalityöntekijän koulutuksen opintomaksu on tällä hetkellä opiskelijaa kohti 3 500 euroa, jonka maksamiseen opiskelija sitoutuu aloittaessaan koulutuksen. Opintomaksun hintaa on alentanut opetus- ja kulttuuriministeriön myöntämä erityisavustus erikoistumiskoulutuksen alkuvuosina. Opintomaksu kattaa vain osan erikoistumiskoulutusten järjestämisestä aiheutuvista todellisista kustannuksista. Erikoistuvien opiskelijoiden työnantajat (pääosin kunnat) osallistuvat vaihtelevasti kustannuksiin. Yliopistojen rahoitusjärjestelmä ei voi vastata erikoissosiaalityöntekijän koulutuksen järjestämisestä aiheutuvista kuluista. Siten koulutuksen rahoitus on tällä hetkellä riittämätöntä, jotta uusi koulutusjärjestelmä voisi vakiintua pysyväksi osaksi yliopistojen toimintaa.

Tämänhetkisten suunnitelmien mukaan erikoistumiskoulutus käynnistetään kullakin erikoisalalla noin kahden vuoden välein, jolloin koulutukseen otetaan 20–30 opiskelijaa/erikoistumisala. Jatkossa on tarpeen arvioida myös muiden sosiaalityön erikoistumisalojen tarpeellisuutta. Lääketieteen aloihin verraten huomattavan pienellä joukolla sosiaalityöntekijöitä on mahdollisuus erikoistumiskoulutukseen.

Yksityiskohtaiset kommentit lakiesitykseen

60 a § Valtion korvaus koulutuksesta kunnalle tai kuntayhtymälle:

Lakiesitykseen sisältyvä sosiaalihuoltolain uusi 60 a § koskisi valtion korvausta kunnalle ja kuntayhtymälle sosiaalihuollon ammattihenkilöiden yliopistollisesta perus- ja erikoistumiskoulutuksesta. Edellä mainitulla sosiaalihuollon yliopistollisella koulutuksella tarkoitetaan sosiaalityön kandidaatin ja maisterin tutkintokoulutusta sekä sosiaalityön erikoistumiskoulutuksia. Peruskoulutuksen korvaus ehdotetaan laskettavaksi sosiaalityön aloittaneiden opiskelijoiden lukumäärän ja suoritettujen tutkintojen lukumäärän keskiarvon perusteella. Tämä ratkaisu ei toimi yliopistoissa, joissa opiskelijat voivat valita sosiaalityön opinnot vasta ensimmäisen opintovuoden jälkeen. Ratkaisu ei myöskään huomioisi sosiaalityön sivuaineopiskelijoita ja avoimen yliopiston opiskelijoita, jotka suorittavat käytännön harjoittelun. Ehdotamme 60 a§:n korjattavaksi seuraavasti: Peruskoulutuksen korvaus lasketaan *sosiaalityön harjoittelun aloittaneiden* opiskelijoiden ja suoritettujen tutkintojen lukumäärän keskiarvon perusteella. Erikoistumiskoulutuksen osalta 60 a §:n muotoilu on lakiesityksessä toimiva.

Lakiesityksen mukaan korvaukset maksettaisiin kunnille ja kuntayhtymille. Esityksen mukaan yliopistojen sosiaalityön koulutusyksiköille jäisi edelleen korvattavaksi käytännön opetuksesta ja harjoittelusta koituvat kustannukset niiden opiskelijoiden osalta, jotka suorittavat harjoittelunsa muualla kuin kunnassa tai kuntayhtymässä, ellei näitä ole ajateltu sisällytettäväksi lakiehdotuksen 60 b §:ään sisältyviin korvauksiin yliopistoille. Muualla kuin kunnissa ja kuntayhtymissä olevia käytännön opetuspaikkoja on valtiolla (esim. aluehallintovirasto ja Valvira), järjestöissä (esim. Pela, Nuorten ystävät, SPR), yksityisten palvelujentuottajien organisaatioissa ja sosiaalialan osaamiskeskuksissa. Sosiaalityön koulutuksen kannalta on tarkoituksenmukaista, että korvausmenettelyt mahdollistaisivat edelleen opiskelijoille mahdollisuuden suorittaa harjoitteluja erilaisissa organisaatioissa.

Sosnet kannattaa, että korvausjärjestely olisi hallinnollisesti mahdollisimman selkeä ja yksinkertainen. Sosnet esittääkin harkittavaksi menettelyä, jossa korvaukset maksettaisiin myös harjoittelujen osalta yliopistolle, joka välittäisi korvaukset kuntiin ja kuntayhtymiin sekä mahdollisiin muihin harjoittelupaikoihin.

60 b § Valtion korvaus koulutuksesta yliopistolle

Toiseen ehdotettavaan uuteen pykälään sisältyisi valtion korvaus koulutuksesta yliopistolle. Pykälän mukaan valtio korvaisi sosiaalityön erikoistumiskoulutusta järjestävälle yliopistolle valtion varoista koulutuksesta aiheutuvia kustannuksia. Korvaus perustuisi koulutuksen suorittaneiden määrään ja koulutuksesta määrättyyn korvaukseen. Ehdotus on kannatettava edellyttäen, että korvauksen peruste kattaa yliopistoille koituvat kustannukset koulutuksen järjestämisestä.

Ehdotettu pykälä on epäselvä siltä osin, onko valtion korvaukset ajateltu kattavaksi sekä sosiaalityön peruskoulutuksesta että erikoistumiskoulutuksesta aiheutuvia kuluja. Pykälän ensimmäisessä momentissa mainitaan vain erikoistumiskoulutus, mutta toisessa momentissa mainitaan sosiaalityön koulutuksessa aloittaneiden määrä ja suoritettut sosiaalityön tutkinnot. Erikoistumiskoulutuksessa ei suoriteta tutkintoja, joten näin ollen pykälän voidaan tulkita viittaavan myös kandidaatin ja maisterin tutkintoihin johtavaan peruskoulutukseen. Sosnet ehdottaa, että koulutuskorvauksia voitaisiin maksaa yliopistoille myös peruskoulutuksen osalta. Näin ollen pykälän ensimmäistä momenttia tulisi muotoilla uusiksi kattamaan myös peruskoulutus.

Asetuksenantovaltuutus

Sosnet pitää tärkeänä, että kiinnitetään huomiota sosiaalityön perus- ja erikoistumiskoulutuksen erityispiirteisiin verrattuna terveydenhuollon koulutuksiin. Tästä aiheutuu erityisyyttä myös kustannusten korvaamisessa.

Lakiehdotukseen sisältyy ehdotus, että korvausmenettelystä säädetään erikseen sosiaali- ja terveysministeriön asetuksella. Sosnet pitää tätä kannatettavana.

Valtakunnallisen sosiaalityön yliopistoverkoston Sosnetin puolesta

Puheenjohtaja

Timo Harrikari
Professori, Tampereen yliopisto

Suunnittelija

Sanna Lähteinen
Valtakunnallinen sosiaalityön yliopistoverkosto, Sosnet